

T Ø J I N D U S T R I E N I N B A N G L A D E S H

Tøjindustrien er det absolut stærkeste element i den bangladeshiske udvikling. I regnskabsåret 2018-2019 eksporterede sektoren for 34133,27 millioner amerikanske dollars, hvilket svarer til 84,21% af landets samlede eksport.

Tøjindustrien i Bangladesh startede sin rejse i 1980'erne. Handelsforeningen 'The Bangladesh Garment Manufacturers and Exporters Association' (BGMEA) – en af de største i Bangladesh til at repræsentere tøjindustrien - startede i 1983 med kun 12 medlemmer, men har i øjeblikket 4.621 medlemsfabrikker. I alt 3.856 fabrikker er identificerede som operationelle - men kun 3,8% ud af de 3.856 fabrikker er en del af en fagforening. Cirka 3,6 millioner arbejdere rapporteres at være ansat der. 53% af dem er kvinder og 47% er mænd. Men når det kommer til arbejdere, der opererer symaskinerne hver dag, er hele 80% kvinder. Gennemsnitsalderen for arbejderne er 25 år.

C A S T

RIKITA NANDINI SHIMU

NOVERA RAHMAN

DEEPANWITA MARTIN

PARVIN PARU

MAYABE

MOSTAFA MONWAR

C R E W

INSTRUTØR:

MANUSKRIFT:

PRODUCERS:

CO-PRODUCERS:

DOP:

LYD:

SET DESIGNER:

KLIPPER:

KOMPONIST:

RUBAIYAT HOSSAIN

RUBAIYAT HOSSAIN, PHILIPPE BARRIERE

FRANÇOIS D'ARTEMARE, ASHIQUE MOSTAFA

PETER HYLDAHL, PEDRO BORGES, AADNAN

IMTIAZ AHMED, RUBAIYAT HOSSAIN

SABINE LANCELIN

ELISHA ALBERT, JACQUES PEDERSEN

JONAKI BHATTACHARYA

RAPHAËLLE MARTIN-HÖLGER, SUJAN

MAHMUD

TIN SOHEILI

D A N S K D I S T R I B U T I O N

ØST FOR PARADIS

Paradisgade 9C

8000 Aarhus C

Kontakt: ddc@paradisbio.dk

Pressekontakt:

Nanna Lykke

nanna@beofilm.dk, 42 37 90 19

Pressevisning: 21/11 kl. 9.30 i Grand Teatret

EPK klip: <https://paradis.digitalepk.dk>

(Brugernavn: presse - password: film)

Pressebilleder:

<http://distribution.paradisbio.dk/film.asp?id=321>

Se trailer og premierebiografer:

<https://www.paradisbio.dk/ShowCrmNews.aspx?urlId=489>

ØST FOR PARADIS PRÆSENTERER

tiff. toronto
international
film festival

KVINDERNE, DER SYR DIT TØJ

RIKITA
SHIMU

NOVERA
RAHMAN

PARVIN
PARU

DEEPANITA
MARTIN

MAYABI
MAYA

MADE IN BANGLADESH

EN FILM AF RUBAIYAT HOSSAIN

I N T E R V I E W M E D R U B A I Y A T H O S S A I N

HVAD TILTRAK DIG VED DENNE HISTORIE?

Jeg har altid været interesseret i at undersøge kvinders oplevelser og sociale forhold på skærmen. Jeg har lavet research i tre år, mødt en masse af fabriksarbejdere, fordi jeg ikke selv havde nogen erfaring med at arbejde på fabrik. En dag stødte jeg så på denne kvinde, der hedder Daliya, der var fagforeningsleder. Jeg følte, at hun var modig, stærk og artikuleret. Hun var blevet behandlet så dårligt, hun var i et krænkende ægteskab, og hun længtes efter værdighed. Efter mødet med hende begyndte jeg at skrive min historie, som løst er baseret på virkelige begivenheder i hendes liv.

HVAD BED DU SÆRLIGT MÆRKE I UNDER DIN RESEARCH?

De kvindelige fabriksarbejdere er meget unge, de er hovedsageligt mellem 18 og 30 år. Det er svært at finde ældre fabriksarbejdere, da de med tiden udvikler problemer med ryg og skuldre som et resultat af at sidde på hårde bænke, bøjet over symaskinerne ti timer om dagen, seks dage om ugen, i bedste fald til hundrede euro om måneden. Men hvad jeg fandt fascinerende var, at selv med meget lav løn, vanskelige arbejdsvilkår, kampen mod patriarkatet derhjemme, er kvinder er bemyndiget. For hundrede år siden i Bangladesh kunne kvinder ikke engang arbejde, de måtte leve i afsondrethed. I dag arbejder kvinder, de tjener penge til sig selv og deres familier, og de kæmper på fabrikken og derhjemme for deres rettigheder.

HVAD LÅNTE DU FRA DALIYAS HISTORIE, SOM DU KUNNE GIVE TIL SHIMU?

Hele monologen, som Shimu giver på Nasima Apas kontor, er skrevet ud fra interviews med Daliya. Daliya løb væk hjemmefra, da hun var 12, hvor hun kom til Dhaka. Det er en temmelig almindelig situation for unge kvinder fra landdistrikter. Det er dog også en modig handling at løbe væk, når du er så ung, og dine forældre vil gifte dig væk. Masser af piger bliver bare gift: hvis Daliya var blevet i landsbyen, ville hun allerede have haft tre eller fire børn, og hun ville ikke arbejde. Arbejde er empowerment.

SHIMUS SKÆBNE ER RET ALMINDELIG, MEN HUN ER OGSÅ EN VIRKELIG HELTINDE...

Selv voksede jeg op i en privilegeret familie. Jeg blev uddannet, og jeg var i stand til at gå på universitetet i udlandet. En dag kom Daliya hjem til mit hus, hvor vi sad i mit studie, og jeg interviewede hende. Hun sagde: "Hvis jeg havde gået i skole som dig, ville jeg have gjort noget stort." Det ramte mig virkelig følelsesmæssigt. Samfund og skæbne har virkelig lagt Daliya ned, men hun fastholdt denne tro på, at hun en dag ville blive til noget. Nu er der en film om hende, og verden vil se den. Forhåbentlig vil hendes historie og hendes stemme runge globalt. Hun har nået noget, hun har lavet noget stort!

KVINDERS STATUS I BANGLADESH SYNES AT VÆRE PARADOKSAL?

Ja, paradoksalt i den forstand, at empowerment, undertrykkelse og kamp - alt sammen findes for kvinder. Vores statsoverhoved er en kvinde, vores oppositionsleder er en kvinde, Parlamentets taler er en kvinde. I beklædningsindustrien, der står for landets højeste indtægt, er 80% af arbejderne kvinder. Ryggraden i Bangladeshs økonomi bæres af unge kvinder. De kvindelige fabriksarbejdere har denne unge ånd, som jeg forsøger at fremstille i filmen. De har en reel følelse af, at de står stærkere sammen. Det er en positiv ting. I kønsstudier siger man altid, at så længe en kvinde modsætter sig og kæmper for hvad hun tror på, vil hun kunne nå steder. Generationerne foran os har kæmpet for uddannelse og stemmerettigheder for kvinder, det er derfor, vi er her

i dag: "vi står, hvor vi står, fordi vi står på skuldrene til kvinder, der kom foran os" of women who came before us".

HVAD VAR DINE INSPIRATIONSKILDER?

Jeg blev inspireret af film som f.eks 'Rosetta' og endda 'Norma Rae', som jeg viste til Shimu. Jeg blev også inspireret af malerierne på rickshaws, som er meget farverige. Det er meget passende for Dhaka, som samtidig er en meget mørk by uden meget lys, grundet mangel på elektricitet. Men der er disse eksplosioner af farver. Så sammen med mine produktionsdesignere ønskede jeg at bruge mørke og stærke farver side om side. Formålet er at få dig til at føle rummet gennem farve og lyd.

ER NASIMA APA-KARAKTEREN BASERET PÅ EN VIRKELIG KVINDE?

I mit land er der en lang historie med kvinderettigheds-organisationer, der prøver at forbedre kvindernes forhold. Da jeg mødtes Daliya, fortalte hun mig, at hun havde deltaget i disse møder. Kvinder får viden om fagforeningerne gennem disse organisationer. De lærer om loven og deres rettigheder. Forholdet mellem Nasima Apa og Shimu ligner den slags forhold, jeg havde med Daliya: vi er venner, men der er en social forskel, som vi ikke kan ignorere. I Bangladesh er klassestrukturer så stærke! Men kvinder hjælper hinanden på tværs af klasser.

HVAD TÆNKER DU OM MÅDEN, SHIMUS MAND OPFØRER SIG PÅ?

Maskuliniteten i Bangladesh kæmper virkelig lige nu. Mænd mister noget af deres magt. Jeg har mødt en masse beklædningsarbejdere hvis ægtemænd ikke arbejder. Disse mænd lever af deres kones løn, og som et resultat bliver de usikre, og de begynder at kontrollere deres koners liv. Når Shimu forlader hjemmet efter at være blevet låst inde af sin mand, ved hun, at han måske ikke tager hende tilbage, men hun går alligevel tilbage på jobbet.

I DANMARK FÅR FILMEN PREMIERE MEGET TÆT PÅ BLACK FRIDAY, HVILKET FORMENTLIG PÅVIRKER ARBEJDERNES LIV I BANGLADESH?

Det har en meget stor indflydelse på fabrikkerne. Hele verden bør lytte til historier som Shimus. Som forbruger skal du tage et ansvar: Hvis du køber et par jeans til 20 \$, skal du vide, at nogen måtte arbejde underbetalt for at lave disse. Men hvis du siger til dig selv, at du ikke vil købe mere tøj fra dette mærke, fordi du ved, at de underbetaler deres arbejdere, er det præcis, hvad arbejderne IKKE ønsker. Det er ikke en løsning på problemet.

ÉN AF SHIMUS REPLIKKER ER MEGET RAMMENDE: "WE ARE WOMEN. SCREWED IF YOU ARE MARRIED, SCREWED IF WE'RE NOT..."

Jeg ville have den replik på en t-shirt!

S Y N O P S I S

Shimu, 23, arbejder på en tøjfabrik i Dhaka, Bangladesh. Da Shimu står over for vanskelige forhold på arbejdet, beslutter hun at starte en fagforening med sine kollegaer. Trods trusler fra ledelsen på fabrikken og misbilligelse fra sin arbejdsløse ægtemand, er Shimu fast besluttet på at fortsætte. I fællesskab skal kvinderne kæmpe for at opnå retfærdighed.

